

sede so veljale tudi za Slovenko, katera vzame Nemca — Stankove seveda samo za Nemko, katera vzame Slovenca. (Zakaj za Slovenko da ostane vedno načelo: noben prah male krpe se ne sme izgubiti!) ...

Bila bi molčala do konca, da ni postal Stanko z neko opazko nekako »oseben«. Rekel je namreč, da bi morala tujka, katera ima taka čudna načela, to že pred poroko pošteno povedati. In ni mi bilo do tega, da se izdam, kako sem ves čas vlekla njun pogovor na ušesa, čeprav sem se delala, da me ne briga, nego sem rekla:

»Gotovo bi bila to tudi storila, da jo je kdo po tem vprašal. Ali uverjena sem, da bi taka izjava, kakor sem jo — da se poslužim političnega žargona — jaz prej podala, takega moža prav go-

tovo ne bila oplašila, in zato tudi naknadno tako očitjanje ni popolnoma korektno. Kar se pa mene še posebej tiče, bi si dovolila opazko, da takrat takih načel celo sploh nisem imela, ker se s takimi stvarmi nisem nikdar pečala. Ako se zdaj, ni moja krivda — jaz bi gotovo ne bila začela. Pravico v to pa si lastim, dokler se smatram za misleče bitje.«

Moje besede so bile tako odločne in menda pač tudi tako prepričevalne, da je zdaj tudi Stanko umolknil. In z malomarnim nasmehom je predlagal, da rajši pustimo tako nespametno modrovanje ter se lotimo česa boljšega. Povabil je Vidica na partijo šaha, Zima pa je sedel bliže k meni, ki sem bila po zadnjih besedah pričela z Dvořakovimi »Slovanskimi plesi«.

(Dalje.)

Solze.

Šopek cvetic, kot zlati klic
v moje srce.

In pred večerom so glave nagnile,
kot bi deklice bile,
ki jočejo bele solzé.

In v dnu teh solza je pol neba.

France Bevk.

V ruskem Turkestanu.

Dr. Ivan Knific.

7. Onstran Aralskega jezera.

Ne smem pozabiti prikazni, ki sem jo videl v Kirgiški stepi prvi dan na večer, drugi dan pa zgodaj dopoldan, prikazen, ki je znana kot — *f a t a m o r g a n a*.

Vozili smo se po ravni puščavi, ki jo je v ozadju ograjalo gričevje. Proga je tekla po vzvišenem nasipu. Na levi strani se je širil najdrobnejši pesek prav do gorskega podnožja. Stal sem pri oknu in zrl na gorovje. Naenkrat se mi je zdelo, da se razteza med progo in griči široko, svetlomodro jezero. Da nisem ravnokar še videl rjavega peska, bi bil za gotovo mislil, da gledam puščavsko jezero, kakršno nastane pač spomladi po deževju, ob poletni vročini pa bi se brez dvoma posušilo do zadnje kapljice. Zamizal sem in zopet pogledal: ista

sinja jezerska gladina se je širila pred menoj. Vščipnil sem se v bedro, da se zdramim, če sem morda zadremal: prikazen ni preminila. Da nisem sanjal, me je prepričal deček, ki je stal pri sosednjem oknu. Čeblljal je venomer. Hipoma je umolknil, pogledal srepo na vzhod in zaklical: »Mámuška!« — »Čevó? (Česa želiš?)« se je oglasila v kupeju mamica. — »Smatrí, smatrí! (Poglej!)« — Iz oddelka je stopila mlada gospa. — »Vot, vot, vadá! (Glej, glej, voda!)« — Mamuška pa je malomarno zamahnila z roko: »To ni voda, to je stepa,« in se vrnila.

V puščavi so take prikazni pogostne. Pesek se vsled žgočega solnca hudo segreje in z njim vred spodnja plast ozračja, ki se dotika tal, da zrak migeta kakor nad žerjavico. Višje zračne plasti so zjutraj še mrzle, na večer so se pa tudi že ohladile.